

(המשך מעמוד 38)

ההארץ הכבושה. סיפר על כך אבריאל: "עמדנו על כך שתומס וחבריו יביאו רק יהודים. לא שהתנגדנו להציל יוננים אנטיפאשיסטים — הם היו לנו בני-ברית, אלא שחשנו לתת לבריטים פתחון-פה לחידוש טענתם, שהנאצים מנצלים את השלוחים שלנו כדי להבריח סוכנים.

"יום אחד, שעה שהסדירו אגמי ותומס איזה חשבון בחדר האורחים שבדירתו של בקי באיזמיר, הראה תומס סימני עצב-נות. אגמי חשש, שהוא עומד להודיע על סיום השיחוף בינינו, שפעל יפה כל-כך. "עלי להודות ולהתודות, אמר תומס בהוציאו סוף-סוף את המרצע מן השק. פעלתי בניגוד להוראותיכם, ובהפלגה ה-אחרונה הבאתי אדם אחד שאינו יהודי. אך איש לא יוכל לטעון שהוא סוכן לא-זה צד. הבאתי יונני שצפוי לו עתיד מזד-היר של מנהיג לעמו. הוא בא מעיר-מולדתי, ולא יכולתי לסרב לקחתו. שמו פפנדריאו. אתם תכעסו שהמריתי את פיי-כס, אך יבוא יום ותתנאו על כך שעזרתם להצילו. אגמי, שלא הטיל ספק ביושרו של תומס, עמד על כך שיקבל תשלום גם עבור היווני הלא-יהודי.

"תומס צדק. מעולם לא התחרטנו ש-הצלנו, על אפה ועל חמתה של החשד-נות הבריטית, את הלא-יהודי הזה, שנ-עשה ראש-ממשלתה של יוון המשוחררת." אבריאל מספר גם כיצד התגייס לשיי-רות המדינה שבדרך האלוף (מיל') מרי-דכי לימון.

"אחי הגי, שנשלח למאסריי מטעם ה-מוסד בסוף 1945, נקרא יום אחד בדחי-פות אל שמריה צמרת. משנכנס לחדרו של שמריה הופתע לראות את רודי מנקה אקדה. בקריהטלפון הסודי, סיפר שמריה לחגי, התקשר הוברט (אחד היהודים-הצרי-פתיים שעבדו עם שמריה) והודיע, כי ענין דחוף ביותר הכריחו — בניגוד גמור ל-הוראות-הזהירות ששינן לו שמריה — להשתמש בקו הסודי. הופיע בחור — יפה, גבה-קומה ובעל תנועות שקטות המציג את עצמו כארצישראלי. הסימנים הללו ש-נתן בו הוברט היו בעיני הוברט ושמריה עדות, שהאיש המציג את עצמו כארצי-שראלי אינו אלא מרגל בריטי.

"הוברט היה מוכן לחסל את האיש — אם שמריה ירצה; אבל שמריה, שהיה אדם זהיר, החליט שבטרם יכריע כיצד לטפל בפולש המסתורי, על חגי לחקרו. שמריה גמר למשש את האקדה ודחפו לעבר חגי שישב מולו, אך חגי לא ננע בו. שמריה משך בכתפיו, ורק ביקש מחגי שיצלצל אליו מיד בגמר החקירה.

"חגי הלך להיפגש עם החשוד, וזה ה-סיפור ששמע מפיו: הוא יליד תל-אביב, אך לא שירת בפלמ"ח ואף לא בשום איר-גון צבאי-למחצה אחר, אלא הצטרף לצי-הסוחר. כאשר עגנה אנייתו בנמל אלכ-סנדריה הלך לתפילת-הודייה לכבוד הנצי-חון הבריטי באל-עלמיין. בבית-הכנסת נפגש עם אדם שהציג את עצמו כארצי-שראלי בשם ברפל.

"המסיבות היו חגיגיות, ורבה היתה שימחת הפגישה בין אנשים מן המולדת, ומרוב התלהבות סיפר אותו ברפל לצעיר, שהוא אחד מראשי המוסד ואף הבטיח שיברר, אם יש אפשרות לנצל את נסיונו כימאי בשירות ההעפלה. שבועות התעכב הצעיר באלכסנדריה ומשלא שמע דבר מאותו ברפל התחיל לחשוב, שהלה שכת את הבטחתו או איבד את כתובתו. מפי מלח נורבגי נודע לו, כי אחד בשם רודי מעורב בעיסקי ספנות יהודיים במרסיי, אותו נורבגי אף הזמינו להפליג איתו ב-אונייתו למרסיי כנוסע נסתר והצעיר נע-נה להזמנה ברצון. בהגיעו למרסיי פנה למקום שוודאי יוכל ליצור בו קשר עם יהודים, בית-הכנסת, כאן מצאו הוברט.

"חגי השתכנע מיד באמינות הדברים: סיפור בדוי אינו מכיל פרטים רבים כל-כך שקל מאוד לוודאם. הוא צילצל ל-שמריה והודיע לו, כי האיש דובר אמת. שמריה ביקש לראותו, וכך הצטרף למוסד מי שהיה עתיד להתמנות מפקד הצי הי-שראלי, האלוף מוקה לימון, שהתפרסם ב-עולם ב-1970 כגיבור ספינות שרבורג.

צעיר יהודי גאה מווינה, אחד מראשי העליה הבלתי-ליגאלית, רוכש הנשק הגדול ביותר של ישראל הצעירה, פקיד ממשלתי בכיר, ממקורבי בן-גוריון, שגריר ישראל בארצות שונות ואדריכל היחסים עם מדינות אפריקה ועם הוואתיקן — כל אלה הפכו את האדם שנפטר בשבוע שעבר לחלק בלתי נפרד מההיסטוריה של הקומת-ישראל.

יוסי ינאי

רחל מרחלת על כל העולם

לחזור

לחיק האשה

יש אלוהים בשמיים. את זה יודעים לא רק אהדי מכבי תל-אביב, שצעקו ברחובות: "יש אלוהים, יש אליפות." אלא גם נורית גפן, אשתו של התמלילן-שחקן יונתן ("יותי") גפן.

אחרי המשבר בחיי הנישואים שלהם עקבתם יחד איתי. זה ממש כאב בלב לראות איך הזוג היפה הזה, שהיה סמל בכל הבוהמה לחיי משפחה מסודרים ומאושרים, קם יום אחד בבוקר ונפרד. יונתן התנחם מהר מאוד בזרועותיה של נערת הטמפונים **ענת עצמון**, וניהל איתה רומן טוער, אבל כדרכם של רומנים גם רומן זה הסתיים.

באותו זמן לא ניהלה נורית, הידועה כאחת הנשים היפות בתל-אביב, שום רומן. היא עבדה קצת כאשת יחסי-ציבור, החליטה ללכת ללמוד, והשקיעה את כל זמנה בשני ילדיה, ובמציים שלה באוניברסיטה. בעוד יונתן עובר מענת לעורכת-הדין הנאה **גלית ויגודסקי**, ומנהל איתה רומן טוער כמעט כמו זה עם ענת, המשיכה נורית לחבוש את ספסלי האוניברסיטה,

נורית ויונתן גפן להסתובב ולחזור הביתה

רציני, ובלב קיוויתי שאולי הוא יתעורר מהיפהפיות המכרכרות סביבו, ויחזור הביתה, אבל לא העזתי להעלות זאת על דל לשוני, פשוט לא רציני עין-הרע. אולי עשיתי בשל, כיוון שהציפור הלבנה הטור בה שלי לחשה לי השבוע שיונתן שב הביתה, ונורית שוב מאושרת.

עכשיו יש לי עוד תיקווה אחת בלבד, שגם בן-דודו של יונתן, הבמאי-שחקן **אסי רייך**, יקבל בסוף את השכל ויחזור אל אשתו **אחורנה**, ממנה נפרד לפני כמה חודשים. זה בטח עניין של זמן עד שגם אסי יבין שההתפרפויות שייכות רק לגיל מסויים.

על אשה, ושהתנאי שלו יהיה שהאשה תהיה עיתונאית — הוא פשוט כבר רגיל לעניין.

ריבני הרתה לחבר שלה, הד"ר **עוזי בלר**, ונישאה לו. אבנר שמח בשימחת

אבנר תבורי מעיתונאית לעיתונאית

גרושתו, אבל היה צריך לפתור לעצמו את הבעיות.

כבר כמה חודשים צמודה אל אבנר כתבת העיתון המתחרה לעיתונה של ריבני, מעריב, **מיכל מירון**. בהתחלה זה היה סתם רומן, כמו כל הרומנים של אבנר מתקופת הרוקות שלו, אך נראה שהעובדה שריבני התחתנה, ואפילו ילדה בן, עשתה משהו לבחור.

דובר צה"ל מירושלים מדווח לי שמיכל ואבנר עומדים להתחתן ממש ארטרטו.

חתונת העיתונאים

היה לי הרושם שזה יקרה, אבל לא הייתי בטוחה שזה יקרה כליכך מהר. מאז שריבני **תבורי**, העתונאית היפהפיה של ידיעות אחרונות בירושלים, נפרדה מבעלה, **אבנר תבורי**, כתב קול ישראל, ומבעלי קפה קמין בירושלים, ידעתי שאבנר לא יוותר

כותב לי נלסון, והוסיף בעצב: "כתבה זו תגרום לכך שכל מי שכבר ירצה לתח-סטירה, יחשוב פעמיים."

או מכיוון שלא היתה שום סטירה, על פי העדות המוסמכת ביותר, אני מתנצלת בפני הגורליציקים. ובבניין איגוד אמני ישראל ינחמו.

איני ורותי גורליצקי מה קרה אצל רפי נלסון?